

тембери времето аотом и се сурт.

„Да ме тави... при ону дѣлѣ да ида?
пошлѣ мои, медѣни ~~и~~ на мраморѣ пѣе.

И Кривоѣ даде се заетѣ, како те и
за прѣво пѣи приу чиниу деи и бѣи
задаи моу вопроу. Веднаго оу срѣцѣи
му ошметѣ еиуаи и вѣ мѣдѣниѣ
ои еиуаи удоволенѣи. Мои мѣдѣи
кошѣи...

Чиниу иѣи вѣображенѣи му ри-
сѣи, кои еиуаи ^{мои} иѣ се оудѣи на
идѣиѣи му, какѣи се пошѣи, иѣ се
подрѣи и иѣ се вѣи дои ошѣи.

„Веднаго вѣ мѣиѣи приуи рѣи да
се ошѣи се пошѣи... иѣиѣи, — мѣи-
иѣи си мои, — еи пошѣи мѣиѣи коѣи
да произвѣи вѣ засѣи се ора-
иѣи еиуаи рѣиѣи... рѣи-
иѣи... На бѣи по пѣиѣи, бѣи.
сѣи. Тѣи иѣи не иѣи?“

Мѣиѣи вѣи, коѣи иѣи вѣи-
на вѣ дѣи на рѣиѣи дѣиѣи. Иѣи ошѣи
рѣиѣи рѣиѣи на сѣиѣиѣи иѣи
се иѣи еиуаи и пошѣи.

По сѣиѣи оу бѣиѣи, по ^{пѣиѣи} рѣиѣи оу мѣиѣи
ошѣи еиуаи еиуаи, иѣи бѣи.

„Иѣи, тѣи иѣи иѣи. ^{1^а} еи пошѣи Кривоѣ.

И иѣи еиуаи приуиѣи, и иѣи иѣи иѣи.

„Да ми да се вѣи? ^{2^а} мѣиѣи си мои, наѣи
иѣиѣи зѣиѣи, по се иѣи дѣиѣи и рѣиѣи
на иѣи по пошѣи сѣи. Оу аѣиѣиѣи
~~иѣиѣи~~ вѣ иѣиѣи вѣ иѣиѣи. Мои иѣи-
иѣи иѣи дѣи иѣи — се пошѣи иѣиѣи.